

mies ja naapurin nuori tyttö. Pitkän matkan takaa tultua tekikin hyvää hiukan levähtää ennen varsinasta työtä. Kuivista risuista tehty lekko paloi komiasti räiskähdellen. Tyttö haki vettä kahvipannuun, pojan huolehtiessa tulesta ja keitto-orresta. Kun kahvit oli juotu ja tuli alkoi hiipua hiillokseksi, synnytti sen punainen kajastus aavemaisia varjoja ylempänä kohoavaan metsään ja edessä oleva järvi oli yhtenä mustana seinänä, josta ei erottanut silmä eikä kuullut korva ihmisääntä. Vain he kaksi nuorta ihmistä tuntuivat olevan ainoat elolliset olennot koko luomakunnassa. Biat-
taa puistatti kylmä, sillä aamu oli sumuisen kostea ja lokakuinen yö jätti jälkeensä koleaan tunnun, vaikka rantiinvetäjät pukeutuivatkin lämpimiin kuteisiin. Tavallisesti puettiin alle lämmintä vil-
laista kylmyyttä vastaan ja sateen suojaksi varat-
tiin »kosana», sekä työssä kastumisen estämiseksi pidettiin välttämättömänä »parvaa».

Jussi, perämies, huomasi kumppaninsa värähtä-
vän kylmästä, ja huolehtivana perniekkana hän
siirtyi lähemmäksi Biattaa, veti hänet kainaloonsa
ja puristi kylmän pois tämän pyylevästä ja peh-
meästä ruumiista, antaen samalla lämpöä omasta,
kuumenevasta olemuksestaan. Nuotio sammui.
Synkkä pimeys alkoi muuttua harmaudeksi. Per-
niekka lämmitti airomiestään. Vielä ei kuulunut
airon loisketta vesiltä. He olivat ainoat rantiin ve-
täjät näillä vesillä toistaiseksi. Jussi oli luovuttanut
jo kaiken lämpönsä Biattaan, ja molemmilla oli nyt
sama lämmin ja hyvä olo. Ensimmäinen »apaja»
oli vedetty toisia kotviessa ja nyt levähtiin tyyty-
väisenä tulokseen. Päivä valkeni valkenemistaan ja
mutakin venekuntia alkoi ilmestyä apajille. Alkoi
todellinen työ ja touhu.

Mutta ei jäänyt tuloksettomaksi kotviminenkaan.
Seuraavan syksyn norssin vetoaikaan oli Biatalla
pieni tyttö, joten hän ei voinut ottaa osaa norssin
vetoon, ja vähän taisi käydä Jussikin. Hänellä oli
muuta ajateltavaa, kun Biatta haki lapselleen isää
ja elättäjää. Kihlakunnan käräjillä elettiin men-
neen syksyn norssinvetoreissu muisteloissa uudel-
leen ja perniekka katsottiin potkineen verkkonsa
väärälle apajalle ja niin ollen syylliseksi tapahtu-
neeseen. Jussi ja Biatta eivät sen koommin käyneet
yhdessä Kiponvesillä norssin vedossa, ei sinä eikä
muinakaan syksyinä.

Mikäli tällaisia »apajia» lienee näillä vesillä ve-
detty muitakin, olivat ne todennäköisesti jääneet
»vesiperiksi», sillä samanlaista saalista ei kuultu
kenenkään saaneen.

Syöminen

Syömisestä sanottiin: Se o syyvvees voitopääl,
kuka älyvää olla hiljaa.

*

Syömäryntty ja heinävatsane hevone ovat kehnoi
voimiltaa.

*

Syyvvä pittää, jottei huostu, olla muute nuuka,
jot ei köyhy.

Lahja Kalkkio

MISSI

Se tapahtu siel sairaalaas, mihi miut vietii ko tulin
läsivääks.

Liek mie nii läsivä oltkaa, mut sannoit vaa, jot sai-
vat miu sinne mänemää.

Mie en kerint olla ko vähä aikaa, ko lääkkää sano,
jot miule pittää panna verta ja siit ottaa kuvvii miust.

Sillo jo mie aloi hoksata, jot jottai täs o eriomasta
nyt tekehiil.

Mut mie en olt muka niiko moksiskaa.

Ko se hoitaja siit toi verpullo sängy vieree, ni mie
kysäsin, jot »tullook siihe kuvvaa niiko värriikii».

Hää ei olt alus ymmärtävinnää eisikää enstää koko
miu kysymystä. Mut mie ko siit tiukkasin, jot »ote-
taaks miust värivalokuvvii», ni pakko ol ymmärtää
ja vastatakkii.

— Ei oteta, hää valehteel.

Sil valettaha se ol. Mitä vart hää muute ois sitä ver-
putellii tuont miule suonii pantavaaks. Käsvarteeha
hää siint pan vuotamaa, mut poskiha se puna ol
tarkotettu. Eihä sitä mitekää voint poskee suora
pannakkaa, ois tult reikä näkyvii. Eikä missilöil saa
olla poskiis reiki. Mie näät oli iha varma, jot mis-
siitä miust meinataa, vaik ei mittää virketa. Nähhä
sen kaikiist elkehiist.

Oikee minnuu nauratti, ko se hoitaja siit sano nii
totiseen, jot nyt muka vähä kuvataa.

— Haastele, mitä haastelet, mie itsemielessä mie-
tin, eihä miu uo sinnuu pakko usko.

Ja vai muka vähä kuvataa. Älä virka mittää, ko
yheksä kertaa napsahutti konetta minnuu kuvates-
saa. Ja milviisii viel. Miul ei olt paitaakaa päällä. Ol
vaa sellaset pienet pikinit, niiko missikuvis ruukataa-
kii pittää.

Ja siit sitä komentoa, mitä se valokuvvii ottaja pit!

»Nyt pää oikealle, nyt katsotte suoraan tänne ja
koukistatte oikeaa kättä» ja mitä kaikkii hää mää-
räheel.

Mie poserasin ja poserasin, mingä kerkisin ja osa-
sin, enkä olt huomaavinnai, mistä muka ol kysymys.

Siit se valokuvaottaja, se tohtoor, sano, jot nyt pit-
tää vähä lihho. Sitä vart pit niiko jääh sairaalaa.

Taas minnuu nauratti. Miul ei vissii olleet kaik-
sentit viel paikallaa, mitä missimittoi tarvittii, selvähä
se.

No, nyt hyö siit minnuu tääl sairaalaas lihottaat.
Antaa lihottaa. Mie en uo huomaavinnai mittää. Siit
o hyvä sannoo rehellisest, niiko ruukataa ain palkin-
topallile noussees, jot »tää tul iha yllätykseen». Ei
huoli valehella.

Missiin pittää olla vaatimato, vaatimattomuus ko
kaunistaa.

Ja nyt ei muuta ko uottele valmista. Kuvat o otettu,
mitat tehää.

Kohtsiltää mie uon täys missi.

Ester Marjamaa

Lomalle LUONTOLAAN

Kesäsesongin päätyttyä voi Luontola jäl-
leen tarjota hoitopaikkoja. Sen tunnettu
luontaishuoto kasvisruokineen antaa voi-
maa ja virkistystä talven varalle.

Laitos toimii ympäri vuoden.

Tiedustelut postitse Luontola, Nummela tai
puh. Vihti 22 531, oikovalinta 913/22 531.